

Fatale Beslissing

- *Marcel Herfs* -

*Alle gebruikte namen zijn fictief.
Mocht u als lezer bepaalde situaties, plaatsen of personen
menen te herkennen dat berust dit op toeval.*

Fatale Beslissing

Copyright © 2023 MH Uitgeverij
Eerste druk Februari 2023

Auteur: Marcel Herfs
website: www.marcelherfs.nl

Druk: Pumbo.nl
Omslagontwerp: Björn Clement
Vormgeving binnenwerk: Björn Clement
Redacteur: Jo Tummers

ISBN 9789090370651
NUR 331

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

	Proloog	7
<i>Hoofdstuk 1</i>	Vissen vangen	9
<i>Hoofdstuk 2</i>	De vondst	19
<i>Hoofdstuk 3</i>	De onbekende man	32
<i>Hoofdstuk 4</i>	Op de hielen	40
<i>Hoofdstuk 5</i>	Het interview	53
<i>Hoofdstuk 6</i>	Het ziekenhuis	58
<i>Hoofdstuk 7</i>	De nieuwe verdachte	68
<i>Hoofdstuk 8</i>	Een hoge vlucht	77
<i>Hoofdstuk 9</i>	Een verrassende opname	85
<i>Hoofdstuk 10</i>	Peren en een koeienoor	97
<i>Hoofdstuk 11</i>	Schaduwen	106
<i>Hoofdstuk 12</i>	Operatie klavertje vier	117
<i>Hoofdstuk 13</i>	De inval	135
<i>Hoofdstuk 14</i>	Een vreemde praktijk	154
<i>Hoofdstuk 15</i>	Het paardentransport	167
<i>Hoofdstuk 16</i>	De kelder	178
<i>Hoofdstuk 17</i>	De assistente	189
<i>Hoofdstuk 18</i>	Schot in de zaak	199
<i>Hoofdstuk 19</i>	De verhoren	211
<i>Hoofdstuk 20</i>	In wilde galop	221
	Epiloog	233

Proloog

De mannen zitten in het donker tegenover elkaar. Een felle lichtflits verlicht de kamer. Nog geen 3 seconden later gevolgd door het oorverdovend gerommel van de donder. De luchtdruk doet het glas in de sponningen trillen. Het duurt even voordat de stilte is teruggekeerd. Ergens in huis klinkt zacht gejang. Nu neemt het geruis van zware regendruppels tegen het glas deel aan de symfonie die moeder natuur opvoert. “Perfect weertje,” zegt de kleinste van de twee mannen terwijl hij sterke drank in twee borrelglasjes schenkt. Een volgende lichtflits laat de whisky in die glazen fonkelen. De donder overstemt het gekletter van de regendruppels. “Wat deed jij verdomme daar, we hadden toch afgesproken de klus samen te klaren?” zegt de forser gebouwde man, als spreken weer mogelijk is. “Wind je niet zo op, ik was echt wel van plan de buit samen met jou te delen,” antwoordt de ander. “Toegegeven, ik had eerst met jou moeten overleggen maar de regen van vanavond was een kans die ik niet kon laten liggen na al die weken van droogte. Ik moest het vandaag doen. De regen spoelt alle mogelijke sporen weg, ook die van jullie.” De aangesprokene gromt zacht: “Wat heb jij gezien?”

“Genoeg, maar maak je geen zorgen als je een alibi nodig hebt ben ik er voor jou. Hadden jullie beiden je telefoon uitgeschakeld?”

“Natuurlijk, ik ben toch geen amateur.” De krachtig uitgesproken woorden kunnen niet verhullen dat er angst in de stem doorklinkt. Als de wegstervende donder synoniem is voor de levensvatbaarheid van deze belofte voorspelt dat voor de toekomst niet veel goeds. “Relax man ik laat je heus niet vallen,” klinkt het bemoedigend. Weer baadt het vertrek in een fel wit licht. Ogen vol onrust zoeken bevestiging in het masker dat het gezicht van de ander laat zien. Twee handen gaan naar de borrelglasjes voor zich op tafel. Het geluid van glas tegen glas bezegelt deze belofte.

Hoofdstuk 1

Vissen vangen

“Hé jongens, kom hier eens kijken, hier zitten er veel.” Vier blote jongensbenen waden door het koele water naar de kleine stuw. Bovenop het betonnen bouwwerk staat Tim enthousiast met zijn armen te zwaaien. Er moeten er wel heel veel rondzwemmen, zo wild als hij daar staat te maaien. Zijn twee vriendjes beginnen nu te rennen. Lachend en schreeuwend proberen ze elkaar onder het hollen omver te duwen. Bob is de winnaar van dit ruwe spel en tweelingbroer Daan gaat languit in het water. Drijfnet maar met zijn visnetje nog steeds in zijn hand geklemd komt hij proestend boven. Een echte stekelbaarsjesvisser laat zijn net onder geen beding los. Bob giert het uit van het lachen. Zijn heldere jongensstem schalt over de omringende velden. Tim staat op zijn verhoging te springen van plezier. “Ik kom ook meedoen,” schreeuwt hij en springt in het water om snel naar zijn speelkameraden te waden. Bang om bij al dit watergespetter te sterk af te koelen hoeven de kinderen niet te zijn. De zon brandt meedogenloos op hen neer. Al wekenlang stuwt de koperen ploert de temperatuur in de ochtenduren al over de dertig graden Celcius. Een zacht briesje dat nauwelijks verkoeling brengt, ontlokt aan de bladeren van de ratelpopulieren langs de beek het typische geluid waaraan de boomsoort zijn naam te danken heeft.

Joelend en gillend ravotten de drie vrienden in het verkoelende water. Slaan uit pure vreugde met vlakke hand op het wateroppervlak, duwen en trekken elkaar onder water om vervolgens uitgelaten als een groep jonge honden naar de stuw te rennen. Fontein van water schieten metershoog boven het beektalud uit. “Waar zitten ze dan?,” roept Bob buiten adem terwijl hij over de betonnen rand in het schuimende water tuurt. “Onder de waterval,” hijgt Tim, die nu naast Bob met zijn borst op het hete beton ligt. In het bruisende water dat van zo’n halve meter

hoogte de beek achter de stuw invalt, flitsen tientallen stekelbaarsjes heen en weer. “Er zitten ook veel mannetjes tussen. Kijk maar, die met die felle rode en blauwe kleuren,” roept Daan opgewonden. Vol overgave halen ze hun netjes door de school visjes. Wel zes, zeven diertjes spartelen er telkens in hun netjes. Tot het moment waarop de resterende prooi de beschutting van de welige oeverbeplanting in duikt. Fanatiek volgen de vissertjes de vluchtende beestjes. Steeds verder weg van de stuw waar de plastic emmer met wel honderd visjes op nog meer vangst staat te wachten. “Getverderrie, wat stinkt het hier.” Daan snuift luidruchtig de lucht in zijn neus. “Het stinkt naar een dood beest,” weet Tim. “Vorig jaar lag er een dode rat bij de burens onder de vloer, dat was me een stank zeg.” Hij rilt bij de gedachte aan die weerzinwekkende geur. “Zou het een groot beest zijn?” Bob’s ogen verraden grote opwinding en tegelijkertijd angst. De jacht op stekelbaarsjes is plots helemaal naar de achtergrond verdreven. Voorzichtig waden Bob en Daan achter Tim aan. Wat lef betreft is hun half jaar jongere vriendje toch de meerdere. De geur van rottend vlees wordt steeds sterker. Een grote zwerm vliegen gonst rond de opening van een grote duiker, die onder de zandweg de zijbeek met de hoofdbeek verbindt. De insecten vliegen af en aan door de grote betonnen opening. Er is al sinds weken geen regen van betekenis gevallen en het waterpeil van de beken ligt beduidend lager dan de vloer van de immense buis. Tim knijpt met duim en wijsvinger zijn neus dicht en gluurt voorzichtig naar binnen. “En....? Zie je wat?,” klinkt Bob’s iele stemmetje vanaf veilige afstand. “Er ligt een groot beest maar ik kan niet goed zien wat het is. Net te donker.”

“Laat mij eens kijken,” zegt Daan op zijn beurt met dichtgeknepen wipneus het donkere hol in glurend. “Bah, wat een boel vliegen. Nee, ik zie ook niet goed wat er ligt.”

“Kan een van jullie niet even naar binnen kruipen en dichterbij gaan kijken?,” oppert Bob. “Ja hallo zeg! Misschien is het een eng beest dat nog niet helemaal dood is,” weert Tim de aanmoediging af. “We moeten een zaklantaarn hebben,” constateert Tim. “Kom, dan gaan we er eentje bij ons thuis halen.”

Vliegensvlug, zoals alleen kinderen dat kunnen, klauteren ze op de oever, rennen naar hun fietsen, werpen hun netjes naast de emmer met hun vangst en scheuren luid kakelend de zandweg af naar Tim’s huis.

Tien minuten later stormen ze de keuken binnen.

“Mam, waar ligt een zaklamp? We moeten een zaklamp hebben,” ratelt Tim naar zijn verbaasd opkijkende moeder. “Wat moeten jullie overdag met een zaklamp?”

“Ja hallo mam, waar ligt hij nu?”

“Volgens mij heeft pappa zo’n ding in de meterkast in de gang liggen.”

Luidruchtige jongensvoeten snellen naar de gang. Marie-José Vroegmans schudt haar hoofd. Ze hoort hoe de deur van de kast wordt opengerukt.

“Waar ligt hij dan?,” klinkt Tim’s ongedurige stem. Ze zucht. Waarom kijken kinderen gewoon niet rustig maar beginnen meteen ‘mam’ te gillen. “Laat maar, ik heb hem al,” klinkt het nog geen twee seconden later. Op deze afloop had ze blindelings 20 euro durven verwedden. Met een enorme zaklamp komen ze weer de keuken binnen denderen. “Denken jullie eraan dat we over anderhalf uur eten, pappa en ik gaan vanavond bij de overburen op kraamvisite.”

“Ja mam, ja mevrouw Vroegmans,” klinkt het in koor, en weg zijn ze.

“Het zal me benieuwen,” mompelt Marie-José.

De drie vrienden plonzen door het water. De stank wordt haast ondraaglijk als ze de buis naderen. Tim drukt op het knopje bovenop de lange zwarte zaklamp. De lichtbundel wordt door het felle zonlicht opgeslurpt. Dan priemt de felle straal de buis in. De kegel glijdt langs de grijze betonnen wanden totdat het op het voorwerp van hun nieuwsgierigheid stuit. De kreet die Tim’s mond verlaat, wordt door de betonnen buis als een reuzen megafoon versterkt. De lome zomerse hitte die als een verstikkende deken over het weidse landschap hangt, lijkt de van angst en afschuw gevulde kinderstem volledig te absorberen.

Jos Vroegmans zet de motor van de Renault Twingo uit. De airco valt weg. Het was een zware dag op het dak. Hij is in hart en nieren dakdekker maar op dagen als deze wordt zijn liefde voor het vak zwaar op de proef gesteld. Boven het zwarte bitumen dat ze vandaag op het platte dak hebben gelegd, is de temperatuur tot ver boven de 40 graden gestegen. Zijn T-shirt stinkt naar zijn opgedroogde zweet en begint klam aan te voelen als hij naar de voordeur wandelt. Als deze zomer maar niet zo lang en heet wordt als de vorige, gaat het door zijn hoofd. Een heerlijk